

KODUKÜLA NÕMME

Õhtupäikese viimased kiired
tasa õhus veel hõljumas on.
Õhturahu, see ligemale jõuab,
vaikust igatseb väsinud rind.

Kurva pilguga õhtuseid pilvi
teele saadab minu väsinud silm.
Võtke kaasa mu haavatud süda,
viige sinna, kus parem maailm.

Põhjatuultega rändaks ma sinna,
kus on asumis igavene jää.
Jääväljadel üksi ma hulguks,
kus mind kellegi silmad ei näe.

Rasked valud mul rõhuvad rinda,
laevalaintesse teevad mul teed.
Andestada ei suuda mina seda,
et nii rängaste petsid sa mind.

Iial uskuda ei võinud ma seda,
et minu vangistuseks tegid sa tööd.
Iial aimata ei võinud mu süda,
et minu laimduseks tarvitasid keelt.

Minu väikene koduküla Nõmme,
kus kord sündinud - kasvanud ma.
Mäletan ma Su tänavaid ja radu
oma valutava südamega.

Õhtupäikese viimased kiired
tasa õhus veel hõljumas on.
Õhturahu see ligemale jõuab,
vaikust igatseb väsinud rind.